

Børnene ikke kunde naa dem. Jeg tror, det var bedre, hvis man kunde fastsætte noget bestemt i Stedet for de mange almindelige Vendinger, som kan fortolkes og misforstaas. Dette Spørgsmaal om Børn og Tændstikker er i Grunden et meget væsentligt Punkt. Af den Statistik, som følger Lovforslagets Bemærkninger, ser vi, at i Aarene 1891—1900 er der brændt for 4 Mill. Kr. ved Brande forarsaget ved Børns Leg med Tændstikker, og fra 1903 til 1912 for 4½ Mill. Kr., og saa vidt jeg hørte, oplyste det ærede 6te tingvalgte Medlem nu, at sidste Aar var der brændt for 1 Mill. Kr. Det giver alligevel Anledning til Eftertanke, om man ikke bør fastsætte noget mere bestemte og skarper Regler, som Folk forstaar. Hvad angaar den Bestemmelse, som blev omtalt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at der paa Tændstikæskerne skulde trykkes en Paaskrift, er jeg enig i hans Udtalelse om, at det kan jo i alt Fald ikke skade. Om det vil gavne ret meget, er jeg ikke sikker paa. Man har jo lignende Bestemmelser i andre Tilfælde, f. Eks. for Flasker, som der er Gift i; der skal paa disse være paatrykt, at Indholdet er farligt. Overfor Børnene vil det efter mine Begreber ikke virke ret meget, for de kan jo ikke læse en saadan Paaskrift, i alt Fald ikke de smaa Børn, som ikke har lært at læse, men der kan maa-ske nok være noget gavnligt i at give de ældre en saadan Paamindelse.

I § 18 findes en Bestemmelse om, at Tobaksrygning er forbudt i Lader og Stalde. Der forefalder ganske vist en Del Ildebrande paa Grund af Tobaksrygning, men jeg er dog en lille Smule betænkelig ved at forbyde Tobaksrygning f. Eks. af en Pibe i en Heste- eller Kostald, fordi jeg er noget bange for, at man ikke vel kan faa Forbudet overholdt. Jeg nævner dette, for at man kan drøfte det i Udvalget. Man skal jo være noget varsom med at sætte Bestemmelser ind i et Lovforslag, som man paa Forhaand næsten ved ikke vil blive overholdt, og jeg ved ikke, om man har nogen Beviser for, at der er opstaaet Ildebrand paa Grund af Tobaksrygning i en Heste- eller Kostald; i Lader er det en anden Sag, idet man der færdes, hvor Foderet ligger.

Ved Bestemmelsen i § 19 om Skorstensfejning gaar man jo nu bort fra, at der skal fejes 4 Gange, og gaar ned til, at der kun skal fejes 3 Gange aarligt; det staar selvfølgelig i Forbindelse med den Bestemmelse, som er indført i § 20 om de faste Skorstensfejere. Jeg vil antage, at det er nok; blot man kunde faa Skorstenene fejet 3 Gange om Aaret, maatte man vist være veltilfreds, for

det viser sig jo næsten altid, naar der forefalder en Ildebrand, at Skorstenen ikke har været fejet de 4 Gange. Spørgsmaalet om faste Skorstensfejere vil maaske møde Modstand fra forskellig Side, og jeg hører til dem, der ikke er helt sikker paa, at det er betimeligt at indføre en saadan Bestemmelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde have større Betydning, hvis man kunde faa et mere effektivt Brandtilsyn. Men jeg er ganske enig i de Udtalelser, der fremkom om, at det Brandsyn, der nu finder Sted ude paa Landet, er ikke ret meget værd. Hvis vi kunde faa et mere effektivt Brandsyn, er jeg tilbøjelig til at tro, at man mange Steder godt kunde lade Folk selv feje deres Skorstene. Der fremkommer jo i alt Fald ogsaa den Betænkelighed ved den foreslaede Bestemmelse, en Betænkelighed, som for øvrigt gør sig gældende flere Steder i Lovforslaget, at det vil medføre nye Emedbsmænd, hvad man vel nok saa vidt muligt skulde søge at undgaa. Det er derfor en af de Bestemmelser, som man ikke skal gaa til at gennemføre, før den er strengt paakrævet.

Kapitel 3 angaar Brandvæsen, Brandredskaber, Vandforsyning og den Slags Ting. Det er et af de Afsnit, som det maaske vil volde de største Vanskeligheder at naa til Enighed om. Jeg skal ikke komme ind paa Detailspørgsmaal om det Forhold; det er jo uddybet af flere af de foregaaende Talere. Jeg vil blot udtale, at for mig er der ingen Tvivl om, at vi i stor Udstrækning trænger til Forbedring paa dette Omraade. Man har jo under Drøftelsen her udtalt sig ret udførligt om Sprøjter og Vandforsyning. Det forekommer mig dog, at de to sidste ærede Talere viste noget for meget Hang til at tale om Sprøjter uden Vand. Det maa jo nemlig staa enhver klart, at intet fornuftigt Menneske vil foreslaa Anskaffelse af Sprøjter, hvis man ikke kan skaffe Vand til de Sprøjter. Naar det blev udtalt af det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Socialdemokratiet, at der efter hans Mening var Sprøjter i ethvert Sogn, saa kender det ærede Medlem ikke ret meget til dette Forhold. Der er nemlig Masser af Sogne i Jylland i alt Fald, hvor man ingen Sprøjter har, og hvor man heller ikke har Vandforsyningen i Orden i den Forstand, som man har det i andre Egne af Landet. Det er i nogen Grad naturligt, idet man i store Egne af Jylland ikke har de store sammenbyggede Landsbyer, som findes i andre Egne. Det vil fremgaa af mine Bemærkninger, at jeg selvfølgelig ikke kan tænke mig, at man skulde anskaffe Sprøjter, hvis man ikke kunde skaffe Vand til dem;